

Píšu bohužel už pozdě. Adresu Vašich stránek www.alkoholik.cz jsem našla v PC až skoro po měsíci, kdy manžel zemřel. Spáchal sebevraždu. Manžel na Vaše stránky nahlížel. Je to necelý měsíc, co spáchal sebevraždu (vrhnutím se pod vlak). Já se neustále za vše obviňuji. Děkala jsem přesně to, co se nemá. Neustále jsem ho omlouvala, zařizovala pracovní neschopenky a dovolené, aby ho neviděli v práci.

Hodně pil, bohužel ze začátku jsem to nijak zvlášť nepozorovala, protože vždy donutil pít i mě. Takže to bylo v začátcích společné. Oba dva jsme měli dost náročné a vysilující zaměstnání.

Moc se trápím, každý den pláču. Na psychiatrii strávil 4 dny, pak podepsal reverz. Odmítal pomoc. Když jsme vyjednali léčení, v poslední chvíli před nástupem opět odmítl. Poslední rok jsem žila ve strachu o jeho život, období krátké abstinence střídaly derílie, kdy mě nepoznával. Svůj stav podporoval ještě různými léky, často jsem ho hledala nejen přes den, ale i v noci. Ke konci mně docházely síly. Už jsem nemohla dál, na psychiatrii mně tvrdili, že léčba musí být dobrovolná a nebo ho mám zbavit svéprávnosti. Ale můj manžel byl velice inteligentní, byl lékařem. Ve chvílích abstinence fungoval na 150%.

V posledních týdnech se jeho stav velmi zhoršoval, nepoznával mě, byl ke mně zlý, odmítal jakoukoliv pomoc. Začal si plánovat svou budoucnost - beze mně. Měl předemnou tajemství, skoro neustále mi lhal. Říkal mně, jak strašně jsem se mu vzdálila, pak zase opak a že mně strašně moc ublížil. Strašně moc se trápím, každý den moc pláču, cítím hroznou bolest, úzkost na srdci. Je z těchto stavů možný únik?

Postihlo to celou rodinu, děti, jeho matku (její první manžel spáchal také sebevraždu - po té,co se vrátil z léčení). Byl to pro mne osudový muž. Všude ho vidím, připomínám si chvíle, kdy jsme byli šťastní. Ale i ty, kdy jsem neměla už sílu.